

EL DISCERNIMENT ESPIRITUAL EN SANT FRANCESC D'ASSÍS. LES ADMONICIONS VI (novembre 2016). «LA PAU»

La violència és i ha estat sempre una constant en la història humana, però la pau ha estat sempre el gran anhel de tota la humanitat, i en especial també de les religions, perquè no hi ha res que resulti tan terrible i tan inhumà com la violència i la guerra.

Quan ens referim a la pau podem pensar en **un estat de l'ànim tranquil, no torbat per la passió, o una ànsia**, de manera que en aquest context parlem **d'estar en pau amb un mateix, o de tenir pau o fins i tot de demanar a algú que ens deixi en pau**. En el vessant més social, la pau l'atribuïm a l'estat d'una reunió de persones, o especialment d'una família, en què no hi ha dissensions, renyines, plets, etc. Finalment, també esmentem la pau com l'estat d'un poble que no està en guerra amb un altre, o quan no hi ha hostilitats internacionals.

En els textos bíblics sorprèn que hi hagi tanta violència, sobretot en l'Antic Testament. A vegades sembla que fins i tot la guerra i la destrucció són presentats com expressió de la voluntat de Déu. Però aquests textos són narrats, no per a exaltar la violència, sinó per a mostrar-ne els seus efectes destructors, de manera que quedi ben palès que nosaltres els cristians, el poble de Déu, estem cridats a desemmascarar la violència i a contrarestar-la.

De fet, la pau és important en el Nou Testament:

«Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus!» (Mateu 5, 9)

La pau, tal com l'entén el Nou Testament, és molt més que una simple «absència de guerra». És plenitud dels béns que l'ésser humà anhela. La pau autèntica no és pas la dels cementiris, sinó que és inseparable de la justícia que fa possible que totes les persones humanes puguin tenir una vida digna. Per a nosaltres els cristians la Pau té un sentit molt més profund. Per a poder viure *en pau* necessitem respectar l'ordre que Déu ens ha donat, tant

en la nostra relació directa amb Ell, com en les relacions que establim amb els nostres germans. Veiem com la representació universal del símbol de la Pau coincideix amb la imatge de l'Esperit Sant. Això significa que si tenim l'Esperit Sant dins nostre sabem que estem *en pau* amb Déu. Tenir dins els nostres cors el do de la pau que ens ve donat per Déu, significa que tenim el deure de reconciliar-nos amb els nostres enemics.

Sant Francesc dedica una de les seves admonicions a la Pau, ens indica que posseïm la pau si ens deixem guiar per Déu. En aquesta admonició, que s'inicia amb la benaurança, dóna a entendre una actitud «passiva» que hem de mantenir malgrat que haguem de patir moltes circumstàncies que ens poden alterar la pau.

ADMONICIÓ 15 «LA PAU»

«Benaurats els pacífics, perquè seran anomenats fills de Déu (Mateu 5, 9). Són de veritat pacífics els qui, en tot el que pateixen en aquest món, per l'amor de nostre Senyor Jesucrist conserven la pau a l'ànima i al cos».

Sant Francesc sap que els homes per si sols, si seguim els nostres propis instints i criteris, no podem assolir de cap manera la pau. Nosaltres som egoistes, envejosos, avars i intolerants amb la diferència, en tots els àmbits de la nostra vida tenim un munt d'ocasions per deixar-nos portar per totes aquestes circumstàncies que, al cap i a la fi, són pertorbadores de la pau. Per aquest motiu, Sant Francesc ens demana que ens deixem portar pel criteri de Déu. Ens hem d'esforçar per mantenir-nos en pau amb nosaltres mateixos i també amb les relacions amb els nostres germans. Aquest és un esforç prou important que a vegades comporta patiment i impotència, però que si ho

anem aconseguint estarem donant un resposta positiva a l'amor de Jesús. Sant Francesc invoca una actitud pacífica que és la que ens ha d'unir amb la resta dels nostres germans. Solament si treballem per la pau tenim en compte la voluntat del nostre Pare i ens convertim en germans de tothom i fills de Déu.

Sant Francesc ens diu que la pau té la capacitat d'imbuir la nostra ànima i també el nostre cos, de manera que si no som capaços d'estar en pau amb nosaltres mateixos i de tenir la pau de l'Esperit Sant amb nosaltres, no serem capaços de projectar-nos en les nostres comunitats o fraternitats com a homes i dones de pau.

Hem de notar, doncs, que construir la pau implica generositat pròpia i un treball molt actiu, com ho va ser el de Jesús, a favor de la justícia. Perquè hi pugui haver pau autèntica, reconciliació entre els grups enfrontats, no s'han d'ignorar els diferents tipus de violència, ni ocultar els conflictes, o bé ignorar les injustícies i oblidar-les.

La Pau és un do de Déu, un estat interior que ens permet tenir l'Esperit Sant dins nostre. La bella Oració per la Pau ens regala tot un seguit d'actituds essencials per a ser portadors i representants de la gran família de Jesús, petites aportacions que podem fer en el nostre dia a dia i que poden aconseguir que amb poc puguem deixar grans signes de pacificació.

“ Feu de mi Senyor , instrument de la vostra Pau ...”

PREGUNTES

- Què interpretem per *estar en pau* amb un mateix?
- Quines accions emprenem en el nostre dia a dia com a homes o dones de pau?
- Creieu que es tracta d'emprendre accions o també de tenir actituds “passives”?
- Som bons representants de la pau de Crist? A cada Eucaristia ens donem la Pau, com ens interpel·la aquest gest?
- Com sabem si som homes o dones de pau de veritat? Creieu que això té relació amb l'amor als nostres enemics?